

C11 – WEL2

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

7 oktober 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron aan de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de vaccinaties tegen baarmoederhalskanker	
Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de opname van de vaccinatie tegen het humaan papillomavirus (HPV) in het basisvaccinatieschema	
Vraag om uitleg van de heer Erik Tack tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de weigering van de Franse Gemeenschap om het HPV-vaccin op te nemen in het basisvaccinatieschema	1
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitvoering van het crècheplan door de regering van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest	7
Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over holebi's in rusthuizen	10
Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over kinderopvang in de vakantie	11

Voorzitter: de heer Luc Martens

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron aan de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de vaccinaties tegen baarmoederhalskanker

Vraag om uitleg van de heer Ward Kennes tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de opname van de vaccinatie tegen het humaan papillomavirus (HPV) in het basisvaccinatieschema

Vraag om uitleg van de heer Erik Tack tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de weigering van de Franse Gemeenschap om het HPV-vaccin op te nemen in het basisvaccinatieschema

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mijnheer de minister, dit is een onderwerp waarover ik niet zo veel vragen stel. Als man ben ik op de ene of andere manier een beetje geremd wat het onderwerp betreft. Ik heb echter twee dochters in die leeftijdsgroep.

De Hoge Gezondheidsraad heeft in 2007 aanbevolen om jaarlijks een jaarcohorte van meisjes tussen 10 en 13 jaar te vaccineren tegen het humaan papillomavirus (HPV). In de zomervakantie, in juli – een beetje een slecht ogenblik om daarmee bezig te zijn, maar ik vond het toch treffend – verscheen er een opiniestuk over dat onderwerp, namelijk over de onenigheid tussen de Franse Gemeenschap, de federale overheid en de Vlaamse Gemeenschap om samen het vaccin toe te dienen, waarbij ook de kosten zouden worden gedeeld. Het systeem kennen we. De gemeenschappen zouden elk een derde van de kostprijs voor hun rekening nemen. De andere partijen zouden dan twee derde voor hun rekening nemen. Op die wijze bereikt het vaccin een zeer grote groep meisjes.

Ondertussen is het oktober en was ik nieuwsgierig om te weten of er ondertussen verandering in is gekomen. Daarom stel ik mijn vraag. Nu blijkt dat de Franse Gemeenschap hier niet aan wil meedoen. Ze verwijst meisjes uit die leeftijdsgroep naar de klassieke toeleiding, dus vaccinatie via de huisdokter en de apotheker. Dat heeft twee gevolgen. Er worden veel minder meisjes bereikt. Er is altijd een groep die niet wordt gevaccineerd. Ook is de kostprijs voor de samenleving veel groter als dit zo, op individuele basis wordt georganiseerd. Anders is er sprake van een hele campagne die wordt gevoerd en een hele jaarcohorte die men probeert

te vaccineren. Dan kan er worden gewerkt met openbare aanbestedingen en een groepsaankoop. We hoeven elkaar daar niet van te overtuigen: dat kan dan veel goedkoper.

Het is niet het eerste vaccinatiedossier waarbij de samenwerking tussen de gemeenschappen en de federale overheid mislukt. In het opiniestuk klagen een aantal wetenschappers aan dat dit niet zal plaatsvinden. Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken? Is er ondertussen al iets veranderd ter zake? Is er een overeenkomst gesloten in de Interministeriële Conferentie Volksgezondheid, waarbij de gemeenschappen en de federale staat de kosten zouden delen? Klopt het dat de Franse Gemeenschap niet meedoet? Waar ligt eigenlijk het probleem? Is er al vooruitgang geboekt?

Wat is uw persoonlijke mening over dat advies van de Hoge Gezondheidsraad? Ik kan die bijna voorspellen. Ik neem aan dat u dat advies graag wilt volgen. Is er een niet-politieke verklaring voor de weigering van de andere partners, zoals medische redenen of redenen met betrekking tot de volksgezondheid? Kan de Franse Gemeenschap ook zomaar haar verantwoordelijkheid ontlopen? Kan de rekening worden afgewenteld op het RIZIV, wetend dat er dan sprake is van een veel kleiner potentieel bereik van de doelgroep? Preventie is helemaal de bevoegdheid van die gemeenschappen. Ook daarom vind ik het niet kunnen dat men dat op die wijze ontloopt. Als er geen evolutie in deze zaak is, is daar iets aan te doen?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Mijnheer de voorzitter, wat de inhoud betreft, sluit ik me aan bij de vorige spreker. Ministers hebben al wel eens de indruk dat parlementsleden eerst de krant lezen en dan vragen stellen, maar naar aanleiding van deze vraag heb ik in de krant gelezen dat de persoon die heeft ontdekt dat die kanker door een virus wordt veroorzaakt, net de Nobelprijs heeft gekregen.

De voorzitter: Wellicht heeft de jury gezien dat drie parlementsleden daarover een vraag zouden stellen. *(Gelach)*

De heer Ward Kennes: Ik heb me ook die vraag gesteld. Wellicht is het geen toeval. De problematiek is daarmee ook nog eens in de ruime belangstelling gekomen.

In de vaccinatiel kalender van de Hoge Gezondheidsraad is de vaccinatie tegen het humaan papillomavirus, dat de

kanker veroorzaakt, opgenomen. De raad heeft dat op de leeftijd van het eerste jaar van het secundair onderwijs geplaatst. Momenteel zijn er twee vaccins die worden terugbetaald door de ziekteverzekering, maar het blijft voor heel wat ouders toch een dure aangelegenheid.

Mijnheer de minister, er zijn hierover al heel wat vragen gesteld in deze commissie. Er werd zonet ook naar verwezen. Toen hebt u gesteld dat, in overeenstemming met het advies van de Hoge Gezondheidsraad, de vaccinatie in het basisvaccinatieschema zou moeten worden opgenomen, en dat ook de Vlaamse overheid een deel van de financiële verantwoordelijkheid ter zake op zich zou nemen. De uitvoering hangt echter af van de mogelijkheid en de bereidheid van de andere gemeenschappen in dit land, op de eerste plaats de Franse Gemeenschap, om te zorgen voor de cofinanciering. Het is daarnet gezegd: op de interministeriële conferentie bleek echter dat het zuiden van het land daarmee niet akkoord ging.

De veralgemeende vaccinatie, die via het Centrum voor Leerlingenbegeleiding (CLB) zou kunnen starten, kan dus ten vroegste vanaf september 2009 van start gaan, als er vooralsnog een doorbraak zou komen. De veralgemeende vaccinatie zou zich wel beperken tot de meisjes in het eerste jaar van het secundair onderwijs. Door de communicatie over de mogelijkheid dat de inenting vanaf dit schooljaar gratis zou zijn, waarnaar al werd verwezen, ook in de pers, stellen wellicht heel wat ouders de vaccinatie momenteel uit, omdat ze gehoord hebben dat er een oplossing in de maak zou zijn om dat vaccin gratis toe te dienen.

Het Syndicaat van Vlaamse Huisartsen heeft de gemeenten gevraagd dan maar financieel in de bres te springen en die inenting met gemeentegeld te betalen. Persoonlijk vind ik dat het niet de opdracht is van de lokale besturen om dit soort gezondheidsuitgaven op zich te nemen. Dat is iets voor het RIZIV en eventueel voor de gemeenschappen in dit land, in het kader van hun preventietaak, maar niet voor de lokale besturen.

Mijnheer de minister, sluit u uit dat er nog dit schooljaar een bijdrage in het remgeld vanwege de Vlaamse overheid of een gratis vaccinatie via het CLB zal plaatsvinden? Zo ja, zal de veralgemeende vaccinatie tegen het HPV kunnen starten vanaf volgend schooljaar, dus vanaf september 2009? Indien er geen akkoord kan worden bereikt met de Franse Gemeenschap tijdens de volgende interministeriële conferentie, welke wegen wilt u dan bewandelen?

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de voorzitter, ik zal niet alles herkauwen wat hier net is gezegd door de beide leden. De problematiek is ondertussen voldoende geschetst. De kostprijs is driemaal tien euro. Dat is

eigenlijk slechts een fractie van de totale kostprijs, maar het gaat toch nog steeds over 30 euro. Ik vind het wel jammer dat waarschijnlijk ongeveer de helft van de jonge meisjes die via het RIZIV zouden kunnen worden gevaccineerd, door die kostprijs dat vaccin niet zullen krijgen, en dat blijkbaar toch door het neen van de Franse Gemeenschap. Blijkbaar is de Franse Gemeenschap niet bereid een bijdrage te leveren aan de kostprijs van dat vaccin. Nochtans zou, misschien wel voor minder geld, de hele cohorte jonge meisjes kunnen worden gevaccineerd, op basis van de groepsaankoop die zou kunnen worden bedongen met de diverse firma's die een vaccin commercialiseren.

Mijnheer de minister, hebt u ondertussen initiatieven genomen om die HPV-vaccinatie te kunnen doen plaatsvinden, zij het dan misschien slechts in Vlaanderen? Als de Franse Gemeenschap door haar neen Vlaanderen blijft gijzelen ter zake, acht u het mogelijk dat Vlaanderen die vaccinatie gratis op zich zou nemen? Vlaanderen is immers bevoegd voor preventie. In een antwoord van minister Onkelinx in de bevoegde Kamercommissie lees ik dat het vaccin eventueel, mocht er toch een akkoord komen, alleen via het CLB zou worden toegediend. Zou daarmee de andere weg, via de huisartsen, helemaal worden uitgesloten? Andere vaccinaties kunnen immers wel gebeuren via de huisartsen.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me graag aan bij de vraagstellers. Ik heb daar in het verleden ook al een aantal keren vragen over gesteld, onder meer naar aanleiding van het advies van de Hoge Gezondheidsraad waarnaar wordt verwezen. Ik wil het echter specifiek hebben over de brief van het Syndicaat van Vlaamse Huisartsen, waarnaar de heer Kennes ook heeft verwezen. Het syndicaat heeft inderdaad alle gemeenten aangeschreven, met de vraag of, in afwachting dat dit zijn uitwerking zou krijgen, ze bereid zijn actie te nemen. Dit is inderdaad geen taak van de lokale besturen. Dat begrijp ik. Sommige gemeenten doen het echter wel. Dat kunnen we hen niet kwalijk nemen. Ze doen die inspanning in het kader van het volksgezondheids- en preventiebeleid dat ze voeren. Ik betreur het enigszins dat daardoor een discriminatie bestaat bij de meisjes die potentieel in aanmerking komen voor het vaccin. De ene heeft het geluk te wonen in een gemeente waar dat wel gebeurt: zij kan het vaccin krijgen. Iemand anders heeft het ongeluk te wonen in een gemeente die daar niet op ingaat: zij krijgt het vaccin dan niet. Ik betreur dat enigszins. Zou er geen soort prefinanciering kunnen gebeuren, waarbij de overheid garandeert de gedane kosten van de gemeenten te zullen terugbetalen, de dag waarop de procedure rond is? Zo ontnemen we die meisjes niet de mogelijkheid de vaccinatie te krijgen.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mijnheer de voorzitter, ik verwijfs naar een voorstel van resolutie dat mijn federale collega, mevrouw Temmerman, in december 2007 heeft ingediend. Daarin roepen we op tot een algemene vaccinatie. Mevrouw Temmerman is vast en zeker de expert op dat gebied. Het voorstel bevat ook het idee om veel duidelijker en systematischer te screenen, zoals dat gebeurt bij het borstkankeronderzoek. Dat zou federaal opnieuw een besparing opleveren. Vandaag kan het lijken dat dat voorstel heel ver gaat en heel veel geld zal kosten. Ik verwijfs echter naar het voorstel van resolutie, omdat ik anders een half uur bezig ben, en dat mag niet van de voorzitter. Ik wil vragen ook dat in overweging te nemen. Mevrouw Temmerman beargumenteert in haar voorstel van resolutie dat een veralgemeende vaccinatie zonder een verbeterde screening naderhand eigenlijk zinloos is, of het effect van de algemene vaccinatie zou kunnen tenietdoen. Mijnheer de minister, ik wil vragen dat u daarmee rekening zou houden. Het voorstel is trouwens mee ondertekend door CD&V en Open Vld. Ik vermoed dus dat het geen probleem kan zijn om dat federaal voort op te nemen.

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Collega's, de eerste keer dat ik in deze commissie over de problematiek van baarmoederhalskanker en het HPV heb gesproken, heb ik meteen verwezen naar het land in Europa met de laagste mortaliteit door baarmoederhalskanker. Dat land is Finland. Daar wordt nauwelijks gevaccineerd. De screening is er nagenoeg 100 procent. U moet ook weten dat, om de mortaliteit door baarmoederhalskanker te vermijden, twee strategieën, die ook complementair zijn, van tel zijn. We stellen vast dat er een Europees land is met een compleet anders georganiseerde geneeskunde, die absoluut niet zomaar overplantbaar is in onze liberale geneeskunde. Met 'liberaal' bedoel ik hier dat de patiënt onder andere de vrije keuze heeft. In Finland kan een vrouw problemen met de verzekering krijgen als ze zich niet tijdig laat screenen. Ik denk niet dat dit een maatschappelijke keuze is waar België of Vlaanderen morgen al klaar voor is.

Als we het hebben over evidence-based nadenken over dit soort van ziekten, moeten we toch vaststellen dat een nagenoeg perfecte screening vanuit preventief oogpunt de hoogste rendementen oplevert om een bevolking te beschutten tegen de risico's van baarmoederhalskanker. Dat is belangrijk om weten als we het hierover hebben.

Mevrouw Roex, ik heb echt geen resolutie van het federale parlement nodig om dat te bedenken. Ik heb dat al gezegd nog voor die resolutie er was. *(Opmerkingen van mevrouw Elke Roex)*

Ik heb dat meteen tijdens de zomer van 2007 gezegd. De uittredende federale minister pakte toen voor het eerst

uit met zijn vaccinatieterugbetaling op RIZIV-basis. Ik had toen trouwens de rugdekking van de Vlaamse Gezondheidsraad. Er werden kanttekeningen gezet bij de stelling dat vaccinatie de oplossing biedt. Ook de Vlaamse Gezondheidsraad wijst op het feit dat beide goed in de gaten moeten worden gehouden, dat beide relevant zijn, dat vrouwen die zich tijdig laten screenen, ook een stellige bescherming opbouwen ten opzichte van dat risico.

Dat gezegd zijnde, is er ook het instrument van de vaccinatie. De gezondheidsraad is daar ook duidelijk over. U zult me straks vragen hoe het komt dat de Franse Gemeenschap – nog niet – ja heeft gezegd op de vraag om in te stappen in een model zoals we dat kennen, waarbij twee derde van de vaccinatie wordt betaald door de federale overheid en één derde door de betrokken gemeenschap, en om een inspanning te doen op bevolkingsniveau. Mijn Franstalige collega van Volksgezondheid is een arts. Ik zal niet in haar naam spreken. Er zijn echter niet alleen budgettaire redenen waarom minister Fonck aarzelingen heeft over de effectiviteit van een grootschalige vaccinatie. Ik zal trachten me zeer behoedzaam uit te drukken. Wat dat betreft neem ik de adviezen van de Vlaamse Gezondheidsraad toch wel als mijn leidraad. Vandaag is er eigenlijk nog geen wetenschappelijke evidentie dat de bescherming ten gevolge van de vaccinatie heel lang duurt. De periode tussen het ontdekken van het vaccin en de geschiedenis van populaties is nog niet lang genoeg om te kunnen zeggen dat een vaccinatie elk toekomstig risico wegneemt.

Als verantwoordelijke overheid moeten we alle gegevens gebruiken om verstandige keuzes te maken, zonder dat we elkaar rond de oren slaan met zogenaamde zekerheden door bijvoorbeeld te stellen dat wie een vaccinatie aan een meisje ontzegt, haar ook de absolute zekerheid ontnemt dat ze nooit baarmoederhalskanker zal hebben.

Het veiligste lijkt me om de adviezen van de Hoge Gezondheidsraad zo veel mogelijk te volgen. Ik wil niet slimmer zijn dan die raad. In mijn beleidsverklaring van vorig jaar heb ik gezegd dat ik alles in het werk wil stellen om die vaccinatie op te nemen in het basisvaccinatieschema. Dat is en blijft nog altijd mijn standpunt.

Mijn kabinet en ik hebben voortdurend consequent aangedrongen op een snelle en kwaliteitsvolle implementatie. Ik heb op 11 februari 2008 bij de besprekingen over het Nationaal Kankerplan in aanwezigheid van mevrouw Onkelinx heel nadrukkelijk gezegd wat ik daarvan vond. Ik heb gewezen op het risico van een gezondheidslogica met twee snelheden, waarbij ouders die slechter geïnformeerd zijn of sociaaleconomisch zwakker staan, het remgeld sneller als een hinderpaal

zullen zien om in systeem in te stappen dan ouders die sociaaleconomisch sterker staan of minstens voldoende geïnformeerd zijn over deze risico's. De meest democratische en logische aanpak is wel degelijk die op bevolkingsniveau. Het is een standpunt dat bevestigd is op alle hierna volgende interkabinettenwerkgroepen met betrekking tot het Nationaal Kankerplan. In de aanloop van de interministeriële conferentie voor volksgezondheid en op die conferentie van 17 juni zelf heb ik nog duidelijk gesteld nog liefst in 2008 te starten, en ten laatste tijdens het schooljaar 2009.

Als vertegenwoordiger van de Vlaamse Gemeenschap heb ik dat standpunt heel nadrukkelijk ingenomen. Ik heb aan de collega's ook gevraagd om de budgettaire schikkingen te treffen om dat ook mogelijk te maken. Recent nog, in september, heeft mijn kabinet dat standpunt aangenomen.

We volgen best de wetenschappelijke adviezen. Een akkoord over de financiering van de vaccins, zoals dat in het protocolakkoord van 2003 is ingeschreven, heeft dan nog als bijzondere particulariteit dat dit ongetwijfeld goedkoper zou zijn voor het RIZIV. Uit de reacties in deze commissie maak ik toch op dat iedereen mijn verantwoordiging deelt. Via de huidige keuzes belast de federale overheid eigenlijk de begroting van het RIZIV. Eigenlijk moeten er nu bedragen worden vrijgemaakt die gelijk zijn aan die voor een veralgemeende bevolkingsaanpak.

Ik hoor dat minister Onkelinx overweegt de terugbetaling uit te breiden tot 18 jaar. Dat gaat toch voor een deel in tegen de wetenschappelijke evidentie dat de effectiviteit van de vaccinatie pas echt aannemelijk is als ze gebeurt voor het eerste seksueel contact. Ik geef toe dat er nog adviezen in de andere richting bestaan. Laten we echter toch maar aannemen dat de meest verstandige aanpak bestaat in een algemene bevolkingsinenting vanaf de leeftijd van, bijvoorbeeld, 12 à 13 jaar, en dat cohorte per cohorte. De gedeeltelijke huidige terugbetaling voor meisjes van 12 tot en met 15 jaar gaat in feite in tegen het wetenschappelijke advies van de Hoge Gezondheidsraad.

Met het huidige systeem van terugbetaling kost vaccinatie van een meisje met de nodige drie vaccins nog altijd iets meer dan 30 euro voor de ouders. Dat is enkel nog maar de aankoopprijs van de vaccins, zonder te spreken over het bijkomende remgeld van de raadplegingen bij de huisarts of een andere vaccinator. Ook ouders zullen dus wellicht meer moeten betalen. Voor veel mensen is dit een ernstige belemmering om hun dochter te laten vaccineren. Ik blijf erbij dat ook hiervoor een hoge vaccinatiegraad heel belangrijk is. Daarvoor moeten alle vaccins ter beschikking gesteld worden van alle vaccinatoren, zowel bij de centra voor leerlingenbegeleiding, de huisartsen, de kinderartsen als eventuele andere vaccinatoren.

Het systematisch vaccineren van een volledige schooljaarcohorte meisjes met vaccins die door de overheid aangekocht zijn, zou zeker ook voor het RIZIV goedkoper zijn. Op de volgende interministeriële conferentie in december streef ik naar een duidelijk standpunt hierover bij alle collega's. Ik wil dat men zich uitdrukkelijk uitspreekt over waar men staat. Bij een blijvend probleem om tot een uniforme vaccinatiekorf voor geheel het land te komen, overweeg ik om een asymmetrische situatie te bepleiten.

Ik neem aan dat iedereen achter de solidariteit met Brussel blijft staan. Dat veronderstelt dan ook een aantal complicaties. Een oplossing waarbij wel degelijk een complementair model mogelijk is tussen de twee gemeenschappen blijft nog altijd veruit te verkiezen boven een systeem met een asymmetrische oplossing. In het verleden is de meningokokkenvaccinatie in Vlaanderen ook aan een lichtjes ruimere doelgroep aangeboden in vergelijking met de Franse Gemeenschap. Die asymmetrie is dus niet helemaal nieuw.

Een onderhandelde aankoopprijs is in het kader van de wetgeving op de overheidsopdrachten niet evident. Ondertussen zijn er immers twee vaccins tegen het humaan papillomavirus op de markt. Een overheidsopdracht via de procedure van de algemene offerte-aanvraag garandeert in die situatie marktwerking. Dat lijkt me ook wel het beste te zijn. Dit gebeurt trouwens ook zo voor de andere vaccins waarbij de concurrentie speelt.

Ik wil toch nog eens bevestigen dat preventie een opdracht en bevoegdheid van de gemeenschappen is. Ik ben tegenstander van een scenario van volledige financiering door de federale overheid. *(Opmerkingen van de heer Bart Caron)*

Zoals de heer Caron hier terecht opwerpt, zou de financiering volledig door de gemeenschappen moeten gebeuren. *(Opmerkingen van de heer Erik Tack)*

Ik ben geen voorstander van een herfederalisering van het vaccinatiebeleid. Ik heb al eerder gezegd dat deze vaccinatie moet worden toegevoegd aan het basisaanbod. Het is echter niet mijn taak om een appreciatie uit te spreken over de afwegingen die mijn collega van de Franse Gemeenschap maakt. Maar het is duidelijk dat als de inzichten verschillend blijven, we aan de grenzen van de symmetrie beginnen te komen. Bij die fameuze dialoog, waarover u me niet veel moet onderwerpen, zal de parlementaire toetsing zo veel mogelijk gebeuren via de communicatie met minister-president Peeters. Het is duidelijk dat dit ook een onderwerp is dat aan bod moet komen om te zorgen voor een beter bestuur voor het geheel van de bevolking van dit land.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw zeer genuanceerd en krachtig antwoord. Ik ben geen arts of wetenschapper. Ik kan niet oordelen over de effectiviteit van de vaccinatie. In medische kringen zijn daar blijkbaar discussies over. Hoe dan ook lees ik wat ik lees. Ik sluit me dan ook aan bij uw standpunt. We moeten er tot nader order naar streven om die vaccinatie zo maximaal mogelijk te laten gebeuren.

In mijn inleiding had ik het sociale element te weinig vermeld. Ik had het alleen over de effectiviteit en het bereik bij meisjes. Mijn huisarts roept alle meisjes in die leeftijdscategorie ieder jaar bijeen, koopt het vaccin aan voor de hele groep en zorgt voor de inenting in drie keer. Dat gebeurt aan terugbetalingstarief. Zelfs mijn huisarts is dus overtuigd van de noodzaak, het nut en de effectiviteit van de vaccinatie. Hij probeert ervoor te zorgen dat de drempel zo laag mogelijk is. En ik kan u verzekeren dat mijn huisarts een liberaal is. Zijn medische visie is daarin bepalend. Hij wil iedereen die tot zijn kring behoort, bereiken.

Mijnheer de minister, als we een volwassen gemeenschap willen zijn, dan moeten we ook de moed hebben die vaccinatie volledig met eigen middelen te betalen. Zo hoort het ook als we het willen hebben over een volwaardige gemeenschap in een confederaal model, die voor de preventieve gezondheidszorg haar verantwoordelijkheid voor de volle 100 procent wil opnemen. Als het gaat over pakweg tabakspreventie, schieten we, terecht, op de inspanningen van de federale overheid. Eigenlijk zouden we zelf onze verantwoordelijkheid moeten nemen. En liefst gebeurt dat dan in samenspraak met de andere gemeenschap om ervoor te zorgen dat er in meertalige gebieden, zoals in Brussel, geen twee snelheden zijn.

Ik pleit ervoor afspraken te maken met de gemeenschappen. Als we niet dezelfde mening hebben, moeten asymmetrische beslissingen wel mogelijk zijn.

De afspraak is dat minister-president Peeters communiceert over de dialoog. Hou hier echter rekening mee. Haalt u dat punt binnen, dan mag u dat heel stilletjes zeggen. We zullen daar dan voor applaudiseren. Dat zou een voorbeeld kunnen zijn van een systeem waarbij we onze gezondheidszorg verbeteren en effectiever maken, maar ook onze verantwoordelijkheid in de samenleving opnemen.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Mijnheer de minister, terecht hebt u een aantal nuanceringen vanuit wetenschappelijke hoek aangebracht. Als deelnemer aan de dialoog bent u goed geplaatst om ook op andere plaatsen het probleem aan te kaarten en, als de kans zich voordoet, mee te zoeken naar een oplossing. De verwijzing naar Brussel is

terecht. We moeten rekening houden met asymmetrische oplossingen. De minister zal ook zoeken naar een asymmetrische oplossing, maar ik weet niet of dat betekent dat er vanaf volgend jaar zekerheid is dat de vaccinatie in Vlaanderen wel van start kan gaan. Ik heb de intentie genoteerd, maar ik heb geen voor 100 procent duidelijke uitspraak gehoord.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de minister, ik zal u niet evenveel lof betuigen als mijn twee collega's. U hebt een aantal evidenties meegedeeld. Het vaccin beschermt niet voor 100 procent. Men mag dus niet verwachten dat wanneer 100 procent van de meisjes gevaccineerd wordt, ze voor 100 procent zeker nooit meer baarmoederhalskanker kunnen krijgen. Het is evident dat screening belangrijk is. U hebt daarmee niets nieuws verteld.

U bent voorzichtig. Misschien bent u ook braaf. En misschien heeft dat te maken met de rol die u vanaf morgen zult spelen. U bent misschien daarom braaf tegenover uw collega van de andere gemeenschap. U stelt dat het niet alleen financiële argumenten zijn die meegespeeld hebben, maar misschien ook wetenschappelijke, verwijzend naar het feit dat uw collega arts is.

Het is ook een evidentie dat het niet mogelijk is om nu al te weten hoelang het vaccin werkzaam zal zijn. Als die overweging de reden zou zijn voor de Franse Gemeenschap om de bijdrage uit te stellen, dan mag die meteen voor 20 of 30 jaar worden uitgesteld. Het zal immers zo lang duren alvorens geweten is hoelang het vaccin werkt. Op basis van deze overweging kan niet worden beslist om het volgend jaar te doen, of om de vaccinatie twee of drie jaar uit te stellen, want dat maakt geen enkel verschil. Ik meen dat het een drogreden is die u aanhaalt om uw collega van aan de andere kant te beschermen. U dekt zich in met het oog op morgen, u wilt braaf zijn.

Voor het remgeld zal het supplement voor de drie consultaties ongeveer 10 euro bedragen. Het komt dus neer op 30 euro en een paar centen voor het vaccin en op 10 euro remgeld om het vaccin te laten inspuiten.

Ik zou graag van de heer Caron vernemen hoe zijn arts het doet. Als hij die vaccins en masse aankoopt, hoe regelt hij dan de terugbetaling door het RIZIV? Gaat hij misschien bij alle mensen de SIS-kaarten ophalen om ze in de verschillende apotheken te laten inlezen om zo een terugbetaling te verkrijgen? Ik zou graag weten hoe hij dit klaarspeelt. *(Opmerkingen van de heer Bart Caron)*

Wat de 100 procent autonomie betreft, meen ik dat het een goede oplossing zou zijn dat Vlaanderen het

preventiebeleid volledig in eigen handen zou hebben. Ik heb dat in het verleden ook al gezegd. Ik ben er blij om dat u deze mogelijkheid in overweging neemt. Het zou veel problemen en discussies met de Franse Gemeenschap vermijden. Als de Franse Gemeenschap dan niet wil bijdragen, is dat haar eigen probleem. Dan kunt u als bevoegd minister voor 100 percent uw verantwoordelijkheid opnemen en hoeft u geen rekening te houden met de drogredenen die u van aan de andere kant van de taalgrens toegestuurd worden.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Mijnheer de minister, ik blijf een beetje op mijn honger zitten inzake het probleem van discriminatie dat ik heb aangekaart. Ik heb ten dele een antwoord gekregen, want u stelt dat u indien er geen oplossing komt uit de dialoog, de mogelijkheid zult overwegen om vanaf volgend jaar onze verantwoordelijkheid volledig te nemen. Ik ben bijgevolg bereid om nog een aantal maanden te wachten.

Minister Steven Vanackere: Het is eenvoudig: als men volledige autonomie geeft aan de gemeenschappen, dan zijn er twee snelheden. Wie geen geneeskunde met twee snelheden wenst, moet er eigenlijk ook voor pleiten om federaal altijd hetzelfde te doen. Wie zegt dat het beter zou zijn dat de gemeenschappen eigen keuzes kunnen maken, die zal moeten aanvaarden dat er verschillen bestaan.

Voor Brussel zal dan een grondwettelijke oplossing gevonden moeten worden om te bepalen wie onder het ene en wie onder het andere model valt. Als er wordt gewerkt via het systeem van de scholen, dan is er een aanknopingspunt, want de Grondwet zegt vandaag reeds dat men zich tot organisaties en voorzieningen kan richten. We zouden dan kunnen beslissen dat de Vlaamse Gemeenschap zich niet tot de meisjes richt, maar tot de scholen. Dat zou een oplossing kunnen zijn.

Het einde van een dergelijk verhaal, dat eerst nog juridisch geconcretiseerd zou moeten worden, is toch nog altijd dat er in een willekeurige straat in Brussel meisjes zullen zijn die gevaccineerd zijn omdat ze naar een Vlaamse school gaan, en buurmeisjes die niet gevaccineerd zullen worden omdat ze naar een Franstalige school gaan. We moeten ook wat dat betreft een 'parler vrai' hanteren. We moeten erkennen dat het niet het een en het ander kan zijn. *(Opmerkingen)*

Het klopt dat een gemeentelijke aanpak minstens zo sterk onderhevig is aan het hinderlijke fenomeen van ongelijke behandeling, dat moeilijk uit te leggen is. Ik heb het gevoel dat aan de basis van een eventueel verschillende behandeling tussen de twee gemeenschappen, een cultureel-politieke grondslag van verschillende voorkeuren ligt. Er zijn niet alleen op het vlak van het

HPV verschillen tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap. De voorbeelden zijn legio: de voorkeur voor palliatieve zorg en voor thuiszorg, de specialisatie, de hospitalisatie. Met andere woorden, de Belgen van vandaag geven in de feitelijke manier waarop ze zich gedragen en naargelang de gemeenschap waartoe ze behoren, al aan dat ze in een verschillend deel van het land wonen. De vaccinatiestrategie kan daar bij wijze van spreken bij komen.

Ik zal er bij elke oplossing, wanneer het gaat over de haalbaarheid, op toezien dat men in Brussel een sluitend verhaal heeft. U vraagt of ik kan uitsluiten dat er volgend schooljaar nog iets start. Ik sluit dat zeker niet uit, want, strikt genomen, als we in december van dit jaar overeenstemming bereiken in de interministeriële conferentie, dan is er nog tijd genoeg om een campagne op gang te trekken voor het schooljaar 2009-2010. Komen we niet tot een akkoord in december, dan zitten we met een probleem dat niet alleen praktisch is, maar ook minstens legistisch de vraag stelt hoe we ervoor zorgen dat ik – zoals de heer Tack het uitdrukt – voor 100 percent bevoegd kan zijn. 100 percent wil ook zeggen: de meisjes in Brussel. Ik zal nooit aanvaarden dat men van mij zal zeggen dat ik mijn bevoegdheid voor 100 percent heb uitgeoefend als ik iedereen die in aanmerking komt in het Vlaamse Gewest heb gevaccineerd, want dan zal ik niet vinden dat ik mijn bevoegdheid voor 100 percent heb uitgeoefend.

Mevrouw Vera Van der Borght: Mijnheer de minister, de discriminatie waar ik naar verwees, was de discriminatie die vandaag bestaat. Het is perfect mogelijk dat een meisje schoolloopt in een bepaalde gemeente en daar gevaccineerd wordt, terwijl haar zusje wegens omstandigheden naar een school gaat in een aanpalende gemeente en niet wordt gevaccineerd. Ik had het dus niet over de discriminatie tussen Vlaanderen en Wallonië.

Mevrouw Elke Roex: Ik wil nog even iets zeggen over de Brusselse situatie, zonder er al te diep op in te gaan. Vandaag is de reële toestand ook al complex, want het is de dokter die kiest welk systeem wordt toegepast, niet de patiënt. U hebt het probleem dus niet helemaal juist geschetst. In de praktijk kiezen de dokters of ze het systeem van de Vlaamse Gemeenschap of dat van de Franse Gemeenschap gebruiken, ongeacht wie er bij hen op consultatie komt. Dat heeft tot gevolg dat er in Brussel vandaag al heel veel verwarring bestaat over de vaccinaties. Er is geen sluitende databank waarin de vaccinaties worden bijgehouden omdat kinderen die naar een Franstalige school gaan, maar naar een Nederlandstalige dokter, of omgekeerd, in twee vaccinatieschema's zitten. We moeten het hele systeem voor Brussel nog eens herbekijken.

De heer Erik Tack: Mijnheer de minister, "gouverner, c'est prévoir". Bent u het daarmee eens?

Minister Steven Vanackere: Mijnheer Tack, als u in het Frans wijsheden debiteert, dan heb ik een natuurlijke aandrang om u gelijk te geven.

De heer Erik Tack: Ik ben ervan overtuigd dat de splitting van dit land er komt. Ik weet niet wanneer, maar die trein is vertrokken en zal aankomen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitvoering van het crècheplan door de regering van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik lees even de aanhef van een artikel in 'Brussel Deze Week': "De hoofdstad kampt met een tekort aan crèches en daar wil de Brusselse regering iets aan doen. 'Kan niet', zegt de Raad van State, 'de Brusselse regering is niet bevoegd.' De regering-Picqué legt het advies echter naast zich neer en blijkt bovendien met veel ijver exclusief Franstalige crèches te bouwen."

Het is inderdaad zo dat de Brusselse regering via een crècheplan het tekort aan opvangvoorzieningen voor kinderen wil wegwerken, wat op zich natuurlijk een lovenswaardig initiatief is, temeer daar maatregelen voor meer kinderopvang in de steden natuurlijk broodnodig zijn. Maar, de Brusselse regering begeeft zich hier inderdaad op heel glad ijs. Kinderopvang is en blijft immers een gemeenschapsbevoegdheid en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest is hier nu eenmaal niet voor bevoegd.

Omdat ze geen bevoegdheid heeft – het is namelijk een gemeenschapsbevoegdheid – sluist de regering het geld door naar de Brusselse gemeenten, en die dienen voor het tweede jaar op rij projecten in. Het crècheplan van Brussel stootte vorig jaar dan ook op een negatief advies van de Raad van State: de Brusselse regering is niet bevoegd. De tekst valt feitelijk niet mis te begrijpen. De Brusselse regering is niet bevoegd, ook niet via de gemeenten, om crèches te bouwen, aldus de Raad van State. De regering mag als voogdijoverheid de 19 gemeenten wel financieel ondersteunen, maar niet voor gerichte domeinen die ook nog eens behoren tot de bevoegdheid van de gemeenschappen. De Brusselse regering legt dit advies alweer naast zich neer. Ze gaat zelfs nog een stap verder.

Nog in 'Brussel Deze Week' lezen we het volgende: "Vorig jaar ging zo 500.000 euro naar Anderlecht en

Schaarbeek, 300.000 euro naar Elsene en Sint-Gillis en 240.000 euro naar Sint-Lambrechts-Woluwe. Opmerkelijk, behalve voor wie de Brusselse gemeentepolitiek intussen kent: het gaat één voor één om gemeentelijke crèches van het Franstalig taalregime. Er was één Nederlandstalige crèche gepland in Sint-Agatha-Berchem, maar de gemeente heeft dat project weer ingetrokken.

Omdat zo'n exclusief Franstalige subsidiepolitiek eigenlijk niet kies is ten aanzien van de Vlamingen in dit tweetalige gewest, heeft de Brusselse regering dit jaar beslist om een financiële incentive te geven aan gemeenten die zowel een Nederlandstalige als een Franstalige crèche bouwen. Maar veel heeft dat niet opgeleverd. Op één project in Molenbeek na zijn alweer alle dertien projecten bedoeld voor Franstalige ukjes. Sint-Joost-ten-Node krijgt zo 500.000 euro, Sint-Gillis 400.000 euro, Schaarbeek en Elsene 300.000 euro en Evere 200.000 euro."

Brussels staatssecretaris Brigitte Grouwels plaatste zelf ernstige vragen bij deze politiek: ze vindt het "niet kunnen dat die gemeenten met subsidies van het gewest uitsluitend Franstalige crèches openen".

Mijnheer de minister, in april antwoordde u nog op de vraag om uitleg van mevrouw Vogels. U gaf uitgebreid toelichting over het akkoord dat u had met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Het was uw grote prioriteit om extra plaatsen te creëren. Volgens een studie van de universiteit van Gent uit 2005, bleek immers dat er een toenmalige behoefte was aan 585 extra Nederlandstalige plaatsen. Met het Brusselse crècheplan worden die allerminst weggewerkt, dat is nogal duidelijk.

Mijnheer de minister, ik heb de volgende vragen voor u. Hoe staat u eigenlijk tegenover het beleid van de Brusselse regering dat erop gericht is om uitsluitend Franstalige crèches op te richten via de gemeenten? Hoe staat het met de huidige behoefte aan Nederlandstalige kinderopvangplaatsen te Brussel? Bent u op de hoogte van het negatieve advies van de Raad van State ten aanzien van de bevoegdheidsoverschrijding door het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest? Overweegt u om hiermee naar het Grondwettelijk Hof te stappen?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik wou hier gewoon een kleine opmerking bij maken.

Mijnheer Demesmaeker, dit is een heel gevoelige materie. Binnen het plan van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest werden inderdaad enkel Franstalige crèches opgericht. We kunnen daar echter niet het omgekeerde uit concluderen. Het wil niet zeggen dat de gemeenten alleen werken aan Franstalige gemeentelijke crèches. Ik ken de situatie in mijn eigen gemeente goed. Ik volg dit dossier. We hebben dezelfde plannen aan Franstalige

kant als aan Nederlandstalige kant. We vinden daar, zeker op gemeentelijk niveau, een heel goed evenwicht voor.

Nu is het zo dat binnen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de vraag veel groter is dan het aanbod. Vlaanderen heeft ter zake een goede politiek. We hebben als Vlamingen bedacht dat het veel sneller zou gaan om nieuwe crèches op te richten via het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden en via de Vlaamse Gemeenschapscommissie dan via het Brussels crècheplan.

Soms spelen opportuniteiten daarin een rol die niet altijd duidelijk zijn. Voor een deel heeft dat te maken met het goede beleid van Vlaanderen. Ik wil gewoon een kanttekening plaatsen. Dat wil niet zeggen dat gemeenten niet actief zijn in de twee taalgebieden en het wil niet zeggen dat er geen Nederlandstalige crèches bij komen. Die zijn overigens broodnodig.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me aan bij de vragen van de heer Demesmaeker. Ik zal niet alles herhalen. In de laatste paragraaf heeft de heer Demesmaeker het over 585 Nederlandstalige plaatsen extra. Mijnheer Demesmaeker, u zegt dat die met het Brusselse crècheplan allerminst worden weggewerkt. Wat mij betreft, moeten die daarmee ook niet worden weggewerkt: dit is gemeenschapsmaterie en het is aan de Vlaamse Regering om die plaatsen te creëren. Er is trouwens het advies van de Raad van State. Ik heb een schriftelijke vraag gesteld over het aantal voorzieningen van Kind en Gezin. Daaruit blijkt dat die van 2004 tot 2008 zijn gestegen, met 68 voorzieningen. In het licht van de aankondiging van de regering dat er 72,8 miljoen euro extra zal gaan naar kinderopvang in 2009, had ik graag van u geweten in welke mate er zal worden voorzien in die 585 extra plaatsen. Hebt u cijfers over het aantal voorzieningen of het aantal plaatsen? Misschien kunt u daar nu niet op antwoorden. Misschien is dat veeleer voor de begroting.

Is er eigenlijk overleg geweest tussen de Vlaamse partijen? Mijnheer de minister, kunt u zich vinden in de uitspraken van de Vlaamse Brusselse ministers? Zij hebben immers een voor een in de pers verklaard nog openlijk achter dat crècheplan te staan. Als ze daarachter staan, dan betekent dat eigenlijk dat ze vinden dat de Vlaamse Regering in haar beleid tekortschiet. Dan wijzen ze eigenlijk op een non-beleid van de Vlaamse Regering. Ze vinden het immers maar normaal dat Brussel bijspringt. Ik had daar graag eens uw reactie op gehad.

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Ik loop het risico voor sommigen te bondig te antwoorden. Dat is niet omdat ik

niet diverse dingen zou denken, maar omdat we ons nu bevinden in de commissie voor Welzijn van het Vlaams Parlement en ik eigenlijk echt vooral wil kijken naar wat de verantwoordelijkheden van de ene en die van de andere zijn.

Mevrouw Van Linter, ik begrijp zeer goed – en dat is zonder ironie gezegd – dat u me vraagt wat ik denk over de uitspraken van collega's van de Brusselse regering. Het lijkt me echter echt aangewezen dat ik inzoom op wat mijn verantwoordelijkheid ter zake is en dat ik ook inga op de vraag van de heer Demesmaeker, die u, als ik me niet vergis, op donderdag ook zult stellen aan minister Anciaux, in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand. Het gaat namelijk over de vraag of ik overweeg stappen te zetten met betrekking tot de situatie.

Laat me beginnen met minstens daarover iets te zeggen. Mijn kabinet pleegt overleg met dat van minister Anciaux, om eens te bekijken welke positie we ter zake kunnen innemen. Mevrouw Roex heeft de verdienste erop te wijzen dat we niet in slogantaal mogen vervallen. In het Brusselse regeerakkoord staat: "Het is niet de bedoeling om bevoegdheidsgewijs in het vaarwater te komen van de gemeenschappen, maar deze laatste steun te verlenen voor hun programmering." Er mag worden verondersteld dat dat gemeend is. Die overweging geeft trouwens bij ons, in het Vlaamse Gewest, aanleiding tot het inzetten van het gewestelijke instrument van de dienstencheques voor een gemeenschapsbevoegdheid. We moeten dus wat coherent zijn. Het schokt ons uiteraard niet dat het Vlaamse Gewest met dienstencheques de Vlaamse Gemeenschap in een gemeenschapsbevoegdheid ter hulp komt. Dan mogen we niet a priori, zeker als het regeerakkoord stelt dat het niet de bedoeling is om bevoegdheidsgewijs in het vaarwater te komen van de gemeenschappen, beweren dat er hier per definitie aan bevoegdheidsoverschrijding wordt gedaan.

Het is al evenmin per definitie zo dat, als het resultaat is dat vooral of vrijwel helemaal alleen Franstalige initiatieven worden gesteund, de Nederlandstalige initiatieven daardoor worden geweerd. Nu heb ik, denk ik, al voldoende nuances aangebracht, want ik vind het ook bijzonder jammer dat vast te stellen. We mogen logischerwijze verwachten dat een tweetalig gewest een evenwicht ter zake hanteert. Er worden in de politiek zoveel evenwichten gehanteerd. Het was niet moeilijk geweest om te oordelen dat er op een wat proportionele wijze moet worden ingewerkt op de inspanningen van de ene en de andere gemeenschap. Als u graag hebt dat ik dat verklaar, dan wil ik met grote overtuiging verklaren dat ik dat jammer vind. Voor het overige vind ik dat het bekampen van eventuele keuzes moet gebeuren in de parlementen waar die keuzes worden gemaakt en tegenover die regeringen die ervoor verantwoordelijk zijn.

Ik wil vooral nog even inzoomen op mijn verantwoordelijkheid. Ik wil namelijk ook blijven inzetten op het uitbreiden van de kinderopvang in Brussel. Ik zal straks ook antwoorden op de vraag van de heer Demesmaeker over de stand van zaken met betrekking tot de behoefte aan Nederlandstalige kinderopvang. Aan de hand van dat antwoord zult u ook merken dat ik het gevoel heb dat er nog een weg af te leggen is, anders dan wat sommige uitspraken zouden kunnen doen vermoeden. Ik zal daar meteen op ingaan.

Een voorbeeld van de manier waarop ik vanuit de Vlaamse Gemeenschap mijn verantwoordelijkheid tracht te nemen, is de overeenkomst die ik op 17 november 2007 heb gesloten met gewestminister Cerexhe voor het inzetten van gesubsidieerde contractuelen (geco's) in de kinderopvang. Daarmee zullen we in oktober 2008 ongeveer 25 extra plaatsen kunnen realiseren. Dat zijn Nederlandstalige plaatsen, mocht u daaraan twijfelen. Ze zijn gekoppeld aan de afgelopen twee uitbreidingsrondes. Er zijn nog gecoo's ter beschikking voor een mogelijke volgende uitbreidingsronde.

Mevrouw Van Linter, u vroeg me of ik, met het extra geld dat hier vorige week is bekendgemaakt, opnieuw de klemtoon zal leggen op de grote steden en dus ook op Brussel. Ik ben van plan om het beleid dat ik tot nu toe heb gevoerd, aan te houden. U weet dat ik tot nu toe voorafnames heb georganiseerd voor grote steden. We stellen immers vast dat daar, onder andere door het pendelen, maar ook om andere redenen, een extra grote vraag bestaat. Ik ben niet van plan daarvan af te wijken. Dat spreekt vanzelf. Als er extra geld is, is er dus per definitie ook wat goed nieuws voor de steden en voor Brussel.

Ik kom terug op die huidige behoefte. Dat lijkt me immers essentieel. Er is nu de BRIO-studie, waarvan de status eigenlijk nog wat tussen officieus en officieel zweeft. Ik heb daar nog maar net kennis van kunnen nemen. Aan de hand van een eerste analyse van hoofdstuk 3, over de opvangvoorzieningen voor jonge kinderen, heb ik echter al vastgesteld dat de onderzoekers voorbijgaan aan een Brusselse realiteit. Het overgrote deel van de zelfstandige kinderdagverblijven en minicrèches die erkend zijn door Kind en Gezin, rekenen zij meteen tot het aanbod van de Vlaamse Gemeenschap. Dat is een methodologische vergissing. In deze commissie hebben we er al eerder op kunnen wijzen dat ook heel wat Franstalige initiatieven de erkenning en het toezicht – en niet de subsidies – van Kind en Gezin vragen, maar daarom niet mogen worden gerekend tot het traditionele Vlaamse aanbod. We onderzoeken momenteel hoe we de taalwetgeving tegenover deze initiatieven wat strikter kunnen laten toepassen, of alleszins die verplichting wat doorleefder kunnen maken. Dan gaat het over het bij de juiste gemeenschap aangesloten zijn, ofwel de nodige stappen zetten om daadwerkelijkheid een doorleefde tweetaligheid of Nederlandstaligheid te kunnen garanderen ten

aanzien van de ouders. De conclusies die de onderzoekers in de studie maken, namelijk dat er een voldoende aanbod van kinderopvang binnen Brussel zou zijn, klopt dan ook jammer genoeg echt niet. We zullen daar dus samen met Kind en Gezin en met de onderzoekers over overleggen, zodat we meer accurate cijfers kunnen gebruiken. Het juist inschatten van de Brusselnorm is voor ons essentieel.

Mevrouw Van Linter, mijnheer Demesmaeker, ik denk dat ik daarmee op uw vraag heb geantwoord. Er is nog werk aan de winkel. Ik doe dat met het convenant met minister Cerexhe, en zal dat blijven doen.

Er is uw analyse dat het jammer is dat er financiële stromen vanuit het gewest op een wat exclusieve manier in de richting van de gemeenten gaan, die overigens trouwens toch ook nog altijd de grondwettelijke plicht tot tweetaligheid hebben. Wat dat betreft, zou ik inderdaad suggereren dat het politieke debat zich vooral zou situeren op de plaats waar dat hoort. Ik wil met de minister van Brussel overleggen om te bekijken of we ter zake nog andere stappen zetten.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: U hebt een aantal nuances gegeven, die uiteraard deels terecht zijn. Ik heb ook een artikel gelezen over die BRIO-studie. Ik ben blij met de conclusie die u daar zelf uit trekt. In de studie zelf, zij het maar in één enkele paragraaf, op het einde, wordt het wel in die zin genuanceerd, maar toch: we zouden er de verkeerde conclusies uit kunnen trekken.

U gaat er echter enigszins aan voorbij dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest hier duidelijk aan bevoegdheidsoverschrijding doet. We kunnen er niet naast kijken. Wat de Raad van State daarover concludeert, is al evenmin voor interpretatie vatbaar. Daar gaat u natuurlijk een beetje aan voorbij.

Minister Steven Vanackere: Wat de conclusies van de Vlaamse Regering betreft, wil ik overleggen met de minister van Brussel, om te bekijken wat we ter zake ondernemen. Ik ga dus niet voor mijn beurt spreken. Ik heb minister Anciaux daar nog niet persoonlijk over kunnen spreken. Er is overleg tussen onze kabinetten. Mijn antwoord op de vraag wat ik zal ondernemen, behoud ik me inderdaad voor, tot ik de kans heb gehad om daarover met mijn collega te praten.

De heer Mark Demesmaeker: We zullen daar te gelegener tijd dan nog op terugkomen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over holebi's in rusthuizen

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil mijn vraag beginnen met een citaat uit een artikel dat medio augustus verschenen is over de positie van holebi's in rusthuizen: "Ze zijn er wel, maar voorlopig nog niet of nauwelijks zichtbaar: homo's en lesbiennes in rusthuizen en dienstencentra." Het artikel verwijst verder naar een onderzoek van de Universiteit Antwerpen, waaruit zou blijken dat holebi's bang zijn om naar een rusthuis te gaan, omdat ze vrezen raar bekeken te worden en geen respect te krijgen van medebewoners. Uit een rondvraag blijkt verder dat er blijkbaar officieel, voor zover daarnaar wordt gevraagd, geen holebi's in rusthuizen zouden verblijven. Statistisch gezien lijkt dat me vrij onwaarschijnlijk. *(Opmerkingen)*

Wel, op een bepaald ogenblik heeft Het Roze Huis aan rusthuizen gevraagd hoe het zit met de positie van holebi's bij hen. Het antwoord van de andere kant van de lijn was nogal systematisch dat men het niet wist of er zijn. Dat kan betekenen dat mensen nauwelijks uitkomen voor hun geaardheid, dus dat ze terug in de kast zijn gekropen. Het Roze Huis besluit met een toekomstprognose: het stelt dat een volgende generatie dat wellicht niet meer zal doen.

Vervolgens heeft het Antwerpse OCMW met Het Roze Huis een vormingsproject uitgewerkt, gericht op personeel van rusthuizen en dienstencentra. Er is sprake van verschillende modules. De bedoeling is dat iedereen – uiteraard – dezelfde verzorging krijgt in onze rusthuizen, maar ook dat er een zekere gewenning wordt aangebracht, veeleer dan dat wordt gekozen voor aparte categorieën van rusthuizen voor deze of gene doelgroep. Dat laatste is bijvoorbeeld in Duitsland al een trend.

Ik ben eens gaan kijken naar wat er in uw beleidsbrief staat over deze problematiek. U stelt erin dat u holebi's wil betrekken bij het ouderenbeleid en bij de samenstelling van de Vlaamse Ouderenraad aandacht wil vragen voor de representatie van deze doelgroep.

Mijnheer de minister, hoe staat u tegenover het vormingsproject van Het Roze Huis en het OCMW van Antwerpen? Bent u bereid eventueel het initiatief te ondersteunen en uit te breiden? Bent u bereid pilootprojecten op te zetten en zo ja, hoe zult u dit doen? Het is een ruime vraag, waarmee ik wil peilen naar uw reactie ten opzichte van deze berichtgeving. Bent u in tweede orde bereid om te overleggen met de minister van Onderwijs, om bij de zorgopleidingen ook aandacht te vragen voor deze evolutie?

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Mijnheer Van Malderen, mag ik eerst even inpikken op uw opmerking dat bij een bevraging bij voorzieningen over de situatie van holebi's, men onder meer antwoordt: we weten niet of er zijn. Er zijn verschillende manieren om dat statement te interpreteren. Het kan wijzen op onverschilligheid. Het kan ook zijn dat er per definitie geen grote discriminaties zijn omdat men de aanvaarding van een andere seksuele geaardheid niet problematiseert en zegt dat men niet de gewoonte heeft om bij de intake van senioren te vragen of men wil vertellen welke seksuele geaardheid men heeft. Dat zou ik persoonlijk als een goed teken beschouwen. Ik meen in uw vraag te hebben ontwaard dat u er geen voorstander van bent om residentiële voorzieningen exclusief voor holebi's te ontwikkelen. Ik denk dat u daarin gelijk hebt. Die interpretatie kan ook positief worden gemaakt.

De heer Bart Van Malderen: Ik zou samen met u bijzonder tevreden zijn indien die veronderstelling juist zou zijn, maar ze wordt wel tegengesproken door de studie van de Universiteit Antwerpen, die zegt dat er een zekere vrees is om naar een rusthuis te gaan omdat men vreest dat die aanvaarding er niet zou zijn. Statistisch is dat wellicht onvoldoende onderbouwd, maar toch zie ik wel aanwijzingen dat uw veronderstelling jammer genoeg wellicht niet bewaarheid is. Voor alle duidelijkheid: we moeten niet gaan naar categoriale rusthuizen. Er is meer heil te verwachten in de integratie.

Minister Steven Vanackere: Ik vind het vormingsproject van het Roze Huis en het Antwerpse OCMW interessant. Het toont aan dat de verzorgingssector zelf actief op zoek gaat naar mogelijkheden om de kwaliteit van haar dienstverlening op te drijven en beter af te stemmen op de diversiteit van haar doelpubliek. Ik heb nog geen specifieke acties opgezet naar aanleiding van het concrete vormingsproject waar u in uw tweede vraag naar verwijst. Ik wacht liever op de eerste resultaten.

Het bewerkstelligen en bewaken van holebivriendelijkheid is vooral een integraal onderdeel van een kwaliteitsbeleid in een voorziening. De sectorspecifieke minimale kwaliteitseisen voor de welzijnssector beklemtonen onder meer maatschappelijke aanvaardbaarheid als na te streven criterium, waarbij de seksuele geaardheid expliciet onderkend wordt als een grond op basis waarvan de individuele voorziening niet discriminerend mag optreden, zowel wat betreft haar toegangsbeleid als haar omgangsbeleid. Als men zegt dat maatschappelijke aanvaardbaarheid ten opzichte van tal van vormen van keuzes, geïntegreerd moet zijn in de manier waarop het personeel en de directie omgaat met bepaalde realiteiten, dan moet men daarbij heel behoedzaam zijn alvorens er een heel categoriale invulling aan te geven. De verdraagzaamheid voor heel

wat keuzes moet ingebakken zijn in de logica zonder daarom de holebirealiteit als zijnde exclusief problematisch naar voren te schuiven.

Elke vorming voor het personeel met betrekking tot die fameuze maatschappelijke aanvaardbaarheid wordt mee in rekening genomen voor het behalen van het jaarlijks opgelegde minimumquotum ter zake. In het ontwerp van woonzorgdecreet staat trouwens dat elke voorziening bijzondere aandacht moet hebben voor diversiteit. Dit werkingsprincipe zal gelden als erkenningsnorm.

Ik ben uiteraard bereid om met mijn collega van onderwijs te overleggen over de inhoud van bepaalde zorgopleidingen. Dat gebeurt trouwens meer dan eens. Maar holebivriendelijkheid is slechts één aspect van het te voeren diversiteitsbeleid. In de zorgopleidingen moet meer in het algemeen een alertheid voor het omgaan met afwijkende tradities, culturen en levenskeuzes aangekweekt worden. Respect voor de zorgvrager staat daarbij centraal, alsook een open kijk van de zorgverlener op de maatschappij. Dat zijn waarden die ook op de werkvloer door de zorgvoorzieningen worden verspreid. De zorgopleidingen kunnen daar door het aanreiken van een minimale kennis van bepaalde subculturen of bepaalde vormen van levenskeuze toe bijdragen.

Ik rond af met te parafaseren wat ik al twee of drie keer heb gezegd: u haalt een problematiek aan waarvan ik niet zeg dat ze onder de mat moet worden geveegd als zijnde niet-relevant. Als u het hebt over angsten om naar een rusthuis te gaan omwille van de vrees van discriminatie, dan neem ik dat ernstig. Wel moeten we bekijken of die vrees gerechtvaardigd is. Het zou wel eens kunnen dat mensen vrezen gediscrimineerd te worden, terwijl er in de werkelijkheid van het jaar 2008 ook in de rusthuizen een klimaat is ontstaan waarbij men wel degelijk afwijkende levenskeuzes tot een normale realiteit rekent. Het in de verf zetten van een beleid met betrekking tot die problematiek, bereikt dan precies het omgekeerde van wat een haast natuurlijke evidentie aan het worden is, namelijk dat er in deze samenleving plaats is voor iedereen, los van cultuur, traditie of levenskeuze.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik ben tevreden met het feit dat in het antwoord de diversiteit in zijn geheel naar voren wordt geschoven. Natuurlijk dreigt diversiteit een containerbegrip te worden waar heel veel wordt ingestoken. Dat is op zich positief, maar het is belangrijk dat men er sommige dingen niet in laat verzuipen en dat er binnen een algemene aandacht wat reliëf kan worden gelegd.

Ik neem vooral de bedenking mee dat er op zich al aan wordt gewerkt en dat er in het nieuwe Woonzorgdecreet eisen zullen naar voren worden geschoven in het kader

van erkenningscriteria. Ik stelde mijn vraag vooral ook omdat, los van de evolutie die bezig is binnen de zorgsector, ook de potentiële bewoners van rusthuizen daarvan op de hoogte moeten worden gebracht. Het zou kunnen dat men een verouderd beeld heeft over wat er in rusthuizen gebeurt. Het is belangrijk dit naar het middenveld te communiceren en dit soort initiatieven in de verf te zetten zodat de realiteit en de perceptie op elkaar afgestemd zijn. Wel ben ik van mening dat als er discriminatie bestaat, die ook streng moet worden aangepakt. Elk falen op dat vlak diept vooroordelen heel lang uit. Je hebt duizend succesverhalen nodig om een keer falen goed te maken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Steven Vanackere, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over kinderopvang in de vakantie

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Mijnheer de minister, bij het begin van de zomervakantie hoorden we, zoals gewoonlijk, een aantal hulpkreten van mensen die problemen hadden om te zorgen voor buitenschoolse opvang voor hun kinderen. Vorig jaar hebben we u daar ook over ondervraagd. Op 9 juni 2008 kondigde u aan dat met spoed 810.000 euro extra werd vrijgemaakt om het aanbod te verruimen. Elke voorziening van Kind en Gezin die aan de gestelde normen beantwoordde, kon een aanvraag indienen om één extra voltijdse begeleider gesubsidieerd te krijgen gedurende minstens één maand. U stelde dat deze maatregel 2800 extra plaatsen zou opleveren, zodat 7000 extra kinderen opgevangen zouden kunnen worden.

De voorbije zomervakantie werden 162 voltijdse eenheden aangeworven, zodat 1.600 bijkomende plaatsen in de buitenschoolse kinderopvang konden worden aangeboden. Vermits elke plaats ongeveer 2,5 kinderen opvangt, konden 4000 kinderen extra opgevangen worden. Mijnheer de minister, tussen beide mededelingen zit een kleine wiskundige discrepantie, die zelfs ik kan onderkennen.

Gezien het personeelstekort in de sector werd tijdens de afgelopen zomervakantie vaak een beroep gedaan op jobstudenten om de plaatsen in te vullen. Dat is ook logisch. Op 30 september kondigt u aan dat IBO's (initiatief voor buitenschoolse opvang) en erkende kinderdagverblijven die buitenschoolse opvang in aparte lokalen verzorgen, ook voor de herst- en de kerstvakantie een extra vergoeding kunnen krijgen. Daar

zijn wel een aantal voorwaarden aan verbonden. Men moet meer kinderen opvangen in de periode waarvoor de vergoeding wordt uitgekeerd. Dat betekent een bijkomende capaciteit bovenop de erkende of toegestemde capaciteit. Men moet over bijkomende ruimte beschikken die voldoet aan alle gestelde eisen. Uiteraard moet het lokaal bestuur en het Lokaal Overleg Kinderopvang op de hoogte worden gebracht. Er moet gecommuniceerd worden met de ouders, zodat ze weten dat er bijkomende opvang is. Er moeten effectieve aanwervingen zijn. Tijdens de herfst- en kerstvakantie is het aantal jobstudenten echter heel wat lager.

Op zich is er een positieve evolutie. Voor de praktische noden in verband met de opvang in de zomervakantie werden de voorzieningen blijkbaar op 28 juni definitief op de hoogte gebracht. Nu gaat het om 30 september. U zult het met me eens zijn dat een maand een nogal korte periode is om een aantal bijkomende zaken te organiseren.

Mijnheer de minister, hoe evalueert u de creatie van bijkomende opvangplaatsen in de zomervakanties? Welke knelpunten zijn er volgens u? Ik heb daarnet aangegeven dat het tijdstip waarop Kind en Gezin de richtlijnen overmaakte, nogal laat was. Hoeveel van de gereserveerde middelen werden effectief gebruikt om in deze extra plaatsen te voorzien? Overweegt u de creatie van bijkomende opvangplaatsen tijdens de vakantie structureel te verankeren, zodat de voorzieningen nu al weten of een uitbreiding effectief mogelijk is tijdens de zomer- en herfstvakantie van 2009? Hoe schat u de kans is dat deze bijkomende plaatsen tijdens de herfstvakantie tijdig worden ingevuld als we rekening houden met de administratieve beslommingen? U zult het wel met me eens zijn dat er toch wel wat vragen gesteld worden. Denkt u dat het budget effectief zal worden uitgeput?

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Mijnheer Van Malderen, persoonlijk vind ik dat 1600 tijdelijke opvangplaatsen in de zomervakantie als een succes mag worden beschouwd. Dat is gebeurd ondanks de korte organisatieperiode. U hebt gelijk als u zegt dat er op dat vlak verbeteringen mogelijk zijn door de sector nog tijdiger op de hoogte te brengen over de context waarin wordt gewerkt. Dat zou zeker nog iets meer plaatsen hebben opgeleverd.

We hebben 58,8 percent van het budget opgebruikt. We hebben 57,1 percent van het geplande resultaat behaald. Wat dat betreft, is er budgettair minstens nog altijd een coherentie. Als we er rekening mee houden dat niet alle voorzieningen een aanvraag konden indienen, omdat men niet altijd beschikte over de bijkomende ruimte, en vaststellen dat niet elke gemeente met een erkende buitenschoolse opvang met een probleem zat tijdens de vakantie, kunnen we toch nog spreken van een relatief

succes. De reactie van de sector is ook positief. We stellen daarbij vast dat zowel gemeenten, steden, OCMW's, als vzw's een aanvraag hebben ingediend.

Morgen is er structureel overleg met de sector. Ook daar gaan we na hoe we een nog beter resultaat zouden kunnen halen. De evaluatie van de creatie van bijkomende plaatsen zal gebeuren aan de hand van de vergelijking van de bezettingcijfers tijdens de vakantie 2007 en die in 2008. Dat kan echter pas gebeuren als de cijfers van het derde kwartaal 2008 binnen zijn.

Van de 800.000 euro is er 470.525 euro opgebruikt. Er is dus nog een bedrag beschikbaar van 329.475 euro. Het bedrag dat nog beschikbaar is, biedt de mogelijkheid om zowel tijdens de herfst- als tijdens de kerstvakantie bijkomende opvang te realiseren als daar behoefte aan is. Ondanks de, weer eens, krappe timing heeft de sector tijdens het sectoroverleg met Kind en Gezin laten weten dat dit toch zinvol was om aan te bieden.

Ik weet niet of het budget van 800.000 zal worden opgebruikt. U hebt de percentages gehoord. Een kleine 60 percent van het bedrag is tijdens de grote vakantie opgebruikt. Het zal heel wat inspanningen vergen om het hele budget op te gebruiken.

We moeten de zaak echter in het juiste perspectief plaatsen. Ik beschouw dit als een experiment. Het is een beetje vroeg om er nu al heel grote structurele conclusies uit te trekken. Ik ben echter niet van plan om iets dat ik als een goed idee beschouw, stop te zetten. Ik wil wel nog wat bijleren en zien wat het systeem flexibeler en minder onderhevig kan maken aan administratieve beslommingen. Ik wil er ook voor zorgen dat er een legistische basis wordt gecreëerd om deze manier van vakantieopvang te organiseren.

Dat is inmiddels gebeurd door een besluit van de Vlaamse Regering voor de erkende buitenschoolse opvang. Dat betekent dat we met een regelgeving zitten die, anders dan in het verleden, voorzieningen toelaat om tijdens de schoolvakantie bijkomende ruimtes in te zetten om meer kinderen op te vangen. Die wijziging in de reglementering is minstens structureel. Om te beslissen over de manier om dat te ondersteunen, ga ik evalueren wat de herfst- en de kerstvakantie brengen. Ik ben niet zinnens om dit goede idee los te laten, maar ik wil de kenmerken van het experiment blijven bewaren alvorens een en ander zeer zwaar structureel in reglementen te verankeren. Het is in vele opzichten in het kinderopvanglandschap een van de problemen dat we, van zo gauw we met iets aan de slag zijn geraakt, dat proberen te verankeren.

Ik geloof wel dat er verdienste bestaat in nog betere communicatie aan alle actoren over wat men zinnens is. U wijst daar terecht op en ik aanvaard die vinger-

wijzing. De communicatie moet beter maar dat veronderstelt niet telkens dat men dat volledig verankert. Als men maar heel accuraat vertelt wat de Vlaamse Regering in het komende jaar zinnens is te doen, dan is die zekerheid er ook. Die wil ik zeker voor het komende jaar proberen te garanderen.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Mijnheer de minister, het is niet omdat we vandaag een batterij aan reglementen hebben, met name bij Kind en Gezin, en dat dat op het terrein nogal eens als problematisch wordt ervaren, dat iedere verankering in reglementen per definitie fout zou zijn. Dat hebt u ook niet gezegd, maar we moeten ons ervan bewust zijn dat de redenering omkeren ook gevaar heeft. Vooral de voorspelbaarheid is belangrijk. Het exacte hoe en wanneer, lost men meestal wel op. Het is vooral belangrijk wat betreft de programmatie – en daar doet men binnen voorzieningen, OCMW's en gemeenten meestal een jaar over – dat men nu weet dat men zich kan voorbereiden. Dat is een belangrijk signaal dat ik van u heb ontvangen. Voor de zomervakantie 2009 kunnen er nu al voorbereidingen worden genomen om de nodige stappen te zetten zodat er bijkomende opvang kan worden gecreëerd.

Ik ben het met u eens dat het een zinvol experiment is, maar als men aankondigt dat men in zoveel plaats zal voorzien en men komt maar aan 60 percent, dan moet men bijsturen. Ik kan getuigen dat er bij de communicatie effectief frustraties zijn opgewekt bij mensen op het terrein. Dat heeft zich deels herhaald. Ik hoop dat die frustratie niet omslaat in desinteresse. Ik geef u mee wat ik op het terrein opvang. Ik hoop dat er effectief verbeteringen worden doorgevoerd, zoals u aankondigt. Zekerheid bieden, zal al een stuk van de goodwill opwekken.

De voorzitter: Minister Vanackere heeft het woord.

Minister Steven Vanackere: Mijnheer Van Malderen, ik kan toch wel bijzonder veel maatregelen opnoemen waaraan het eerste jaar geen 60 percent uitvoering wordt gegeven. Als u dan bedenkt dat we deze maatregel kunnen recyclen in de herfst- en de kerstvakantie en het echte bilan maar zal kunnen worden opgemaakt op het ogenblik dat we zien hoe men lokaal inspeelt op deze mogelijkheid, dan komen we misschien op een percentage in uitvoering, dat heel veel maatregelen die al heel lang bestaan, niet eens halen. Ik ben het eigenlijk niet met u eens, want we wilden ten opzichte van dit dossier ook volutarisme naar voren schuiven om ervoor te zorgen dat er zeker voldoende budget beschikbaar zou zijn om geen kandidaat-initiatiefnemers die aan de voorwaarden beantwoorden, teleur te stellen. Ik ben het er niet mee eens dat 60 percent resultaat op zo een maatregel, een onvoldoende is. 60 percent is om te beginnen al voldoende om over te gaan naar het volgende jaar, en

het jaar is nog niet om: wacht nog op de herfst- en de kerstvakantie.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
